

Opnieuw tevoorschijn komen Overweging 24 november 2013 – Helma Schenkeveld

*“... Is dit die nieuwe wereld,
waar het Christendom al 2000 jaar over spreekt?
Is die nieuwe wereld er eigenlijk al,
maar zien wij het niet
omdat we zo met onze neus geklemd blijven
tussen de schelp en de steen?
Ligt die nieuwe wereld onder onze voeten ...”*

Lector: Liesbeth Broekhoff

Eerste lezing: Lucas 21, 5-19

Tweede lezing: Lichter leven van Joost Drenthe

Derde lezing: Psalm 72, uit: 'De goedheid op mijn tong gelegd' van Henk Pietersma

Tweede lezing: Lichter leven

Hatifi kreeg een jonge vrouw op bezoek, die hem vertelde over al haar zware zorgen, die inderdaad niet gering waren. Haar geld was gestolen. Haar man was zonder werk. Haar kinderen waren naar andere provincies vertrokken. Haar huis lekte, en zo nog wat van die zaken. "En wat heeft dat met jou te maken?" interrumpeerde Hatifi de klaagzang. "Er zijn twee onderscheiden zaken: de gebeurtenissen en je gevoel erover. Slechts de verbinding die je zelf tussen die twee maakt, brengt de zwaarte."

Maar hoe verdrijf ik dan de zwaarte en kan ik lichter leven?" vroeg de vrouw? "Juist door de zwaarte niet te verjagen. Hij is er. Hoe kan je iets niet willen laten zijn wat er wel is? Sta jezelf toe elk gevoel te proeven. Niet met weerzin en weerstand maar met verwondering en nieuwsgierigheid.

Als je dit gedaan hebt, geef ze dan de liefde die elk deel van jou verdient, ook de angstige bedenkzels van de geest. Liefde doet alle dingen lichter wegen die het verstand te zwaar vindt.

Overweging

Dromen, durven, doen. Met de taal van U gekregen, met de mensen om mij heen. Met computers om ideeën wereldwijd te kunnen verspreiden. Met de alles omvattende liefde om een nieuwe stap te kunnen zetten in het werken aan een betere wereld. Opnieuw tevoorschijn komen.

Na mijn vierde burn-out in 18 jaar werken voor de gemeente Amsterdam voelde ik me afgelopen zomer een beetje zoals de tekst in Lucas: van die dagen waarop geen steen op de andere blijft staan: alles werd afgebroken, en ik wist dat ik deze wijze van leven niet langer kon doorzetten.

Maar hoe dan wel? Wat moet je doen als je hoofd veel meer wil dan je lichaam aankan? Wat kan je doen als de mensen om je heen doof lijken te zijn voor je argumenten? Wat kun je nog willen, als zelfs je lichaam instort onder het geweld van alle inspanningen die je pleegt?

Vertrouwen

Stil zijn en stil liggen. De pijn en de angst niet verjagen, maar aanschouwen. Jezelf toestaan om te voelen wat je voelt, en met verwondering en nieuwsgierigheid dit in je opnemen. De nieuwe situatie accepteren en omarmen, afscheid nemen van het gevecht en het vertrouwen laten groeien. Het vertrouwen, dat ook deze gebeurtenis een bijdrage levert op het pad, dat ik mag gaan.

Kan het einde der tijden - in figuurlijke zin-, dat iedereen wel een keer zal meemaken, ook positieve consequenties hebben voor je leven? Wij spraken hierover op de maandagavond, naar aanleiding van de lezing van Lucas. Iedereen was stil, om na te denken over moeilijke tijden uit zijn of haar leven, en wat dit uiteindelijk voor betekenis had gekregen. En toen ik vroeg of iemand er iets over wilde vertellen kwamen er aansprekende verhalen tevoorschijn. Lida vertelde een persoonlijk verhaal, en hoe ze er slimmer door was geworden. Liesbeth vertelde hoe ze was verlaten, maar ook hoe ze na een periode van boosheid toch een mooiere en rijkere invulling aan haar leven heeft kunnen geven. Marc vertelde over een voorval die hem standvastiger heeft gemaakt. En ook Yvonne en Hans vertelden een verhaal hoe ze liefdevol standvastig bleven in een moeilijke situatie, en uiteindelijk daarvoor werden beloond.

Mensen die gemeenschap vormen

Opnieuw tevoorschijn komen. Dit thema is ontstaan aan de keukentafel bij Fred, toen wij met elkaar spraken over de lancering van de nieuwe website. Hoe op dit moment vooral het gebouw van de Duif bekend is, en minder de mensen die de gemeenschap vormen. Hoe mooi het is dat we nu de stap zetten, waar op de nieuwe website juist de mensen van de Duif tevoorschijn komen, in hun kracht en in hun kwetsbaarheid. En hoe enthousiast ze samen waren over de foto van de slak, die tevoorschijn komt uit zijn huisje vandaan.

Eerst je voelhoorns uitsteken, en dan... verwonderd om je heen kijken. Misschien is dat wel datgene, wat ik graag vandaag als boodschap wil brengen. Kijk naar die slak, en bedenk hoe die al tijden verscholen heeft gezeten in zijn stevige huisje, goed beschermt tegen weer en wind en allerlei andere natuurkrachten, waar je last van kan hebben, als je een kwetsbare slak bent. Maar ja, verscholen tussen je slakkenhuis en een grote lichtgekleurde steen ben je wellicht wel veilig, maar gaat ook veel van het leven aan je voorbij. Je mist de zon op je snuitje en de frisse wind op je snoet. De adem, jouw inspiratie, wordt misschien ook een beetje muf zo tussen steen en schelp ingeklemd. En als je niet in beweging komt, kun je ook levend doodgaan...

Zachtjes en behoedzaam

Heel zachtjes en behoedzaam opnieuw tevoorschijn komen, is dat een nieuwe weg die lonkt? Standvastig in ons geloof, liefdevol naar de medemens, het gevecht en beter weten achter ons latend. Niet vasthouden aan wat er was, een wereld waarin angst het voor het zeggen heeft, ook al is het een slechte raadgever. Niet vasthouden aan de veiligheid van een relatie, zelfs niet van familieverbanden, wanneer deze je beklemmen en de adem benemen. Zachtjes en behoedzaam tevoorschijn komen, de verse lucht voelen die langs je wangen strijkt. En dan ineens kijk je over de rand van steen heen en zie je het licht. Een oneindige blauwe lucht blijkt er te zijn aan de hemel, grootser dan je had kunnen verwachten in de dromen binnen je schelp.

Is dit die nieuwe wereld, waar het Christendom al 2000 jaar over spreekt? Is die nieuwe wereld er eigenlijk al, maar zien wij het niet omdat we zo met onze neus geklemd blijven tussen de schelp en de steen? Licht die nieuwe wereld onder onze voeten, moeder natuur en de aarde met al haar potenties? Is het slechts aan ons om te leren van alle negatieve ervaringen, de lessen te delen en onze naasten aan te moedigen om te blijven groeien in dit leven?

Door dit venster van de vrede, zie ik de rechtvaardigheid.

De aarde draagt, de regen op de dorre grond, de warmte in haar grote bol.

Het leven kan zo kostbaar zijn,
de zegen van uw naam, uw geest in mij, de goedheid op mijn tong gelegd.

Dit visioen van vrede wil ik delen, vermenigvuldigen en laten groeien, tot in eeuwigheid.

Amen